

Vijftien jaar geleden las hij in Panorama een recensie van een boek over bergbeklimmen en sindsdien is Eric Arnold (35) verslaafd. Hij maakte hoge toppen en diepe dalen mee en jaagt nog altijd op dat ultieme doel: de top van de Mount Everest halen.

TEKST DENNIS DE VOS, FOTO'S GOFFE STRUIKSMA, ISTOCK E.A.

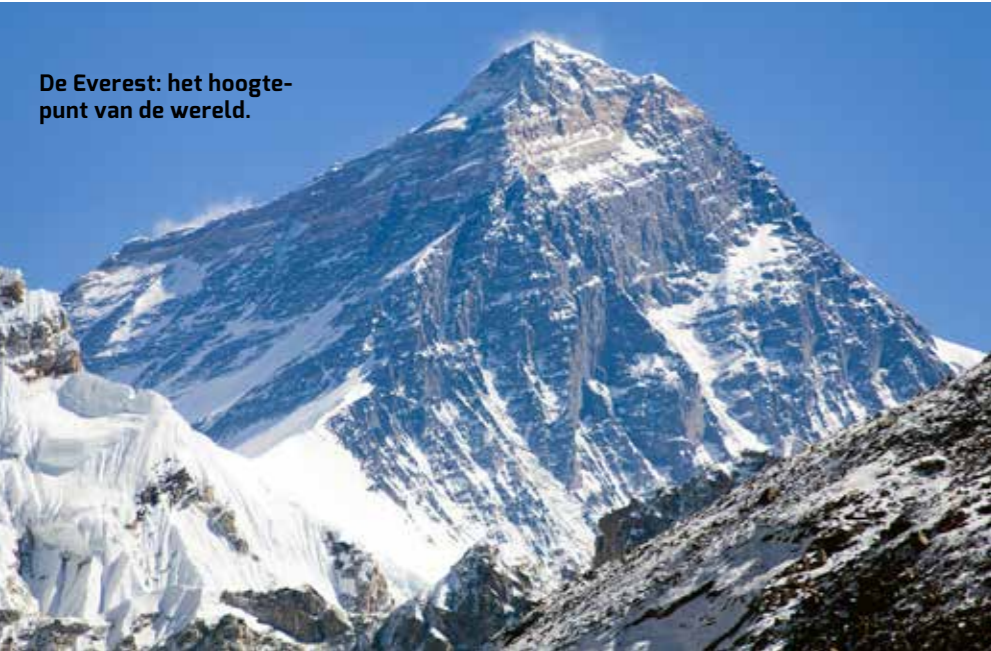
*Absolute
hoogtepunten van
bergbeklimmer*

ERIC
ARNOLD

De Everest: het hoogtepunt van de wereld.

sneuvelden op Everest, waarmee het de dodelijkste dag ooit op de berg was. Ik was erbij en zat in het basiskamp, maar kwam met de schrik vrij. Everest heeft me een ander mens gemaakt. Ik was ambtenaar, ik werd ondernemer. Ik deed weleens aan hardlopen, ik ben topsporter geworden. Alles in mijn leven staat al vier jaar in het teken van één ding: die 8850 meter hoge berg. Uit onderzoek is gebleken dat de euforie die je voelt wanneer je succesvol een berg hebt beklommen vergelijkbaar is met high zijn door drugs. Feitelijk ben ik dus verslaafd. Aan bergen. En aan de Everest in het bijzonder. Volgend jaar ga ik absoluut weer een poging wagen, maar dan vanuit Tibet, de andere kant van de berg. Wie weet brengt die zijde me meer geluk. Bij bergbeklimmen geldt: hoe vaker het mislukt hoe mooier uiteindelijk het succes. En na vier jaar proberen is het nu stilaan toch wel eens tijd voor dat succes.”

1 MOUNT EVEREST

Hoogte: 8850 meter
Waar: Nepal/Tibet

“Als er één beklimming is die er in alle opzichten letterlijk bovenuit steekt, dan is het natuurlijk de Mount Everest. Al meer dan vier jaar is het een absolute passie, bijna een obsessie om het dak van de wereld te halen. In 2012 dwong noodweer me om op 250 meter van de top om te keren, een jaar later ging het al in Nederland fout. Vlak voordat ik

naar Nepal zou vertrekken bracht ik nog een bezoek aan een schaatsbaan. Iemand gleed uit en sneed met zijn schaats mijn achillespees finaal af. Wat volgde was een maandenlang herstel om vervolgens een jaar later gelukkig wel weer naar Nepal af te reizen. Een gigantische lawine gooide toen roet in het eten. En dit jaar was er de aardbeving waarbij in Nepal en omliggende landen bijna 9000 mensen om het leven kwamen. Negentien daarvan

2 MONT BLANC

Hoogte: 4808 meter
Waar: Frankrijk/Italië

“De Mont Blanc is een klein beetje de Everest van de Alpen. Er is alleen wel één groot nadeel: het is overbelopen. Zo gigantisch druk dat het gewoon niet meer cool is. Ik bedoel, een hut waar je met iDeal kan betalen... dat staat toch wel heel ver af van het wellicht iets te geromantiseerde beeld van bergbeklimmen, waarbij het man tegen natuur is. Met alle respect, daar hoort geen iDeal bij. Desondanks wil je als Europeaan de Mont Blanc toch beklommen hebben. Met een beetje goede voorbereiding kan in principe iedereen de top

berg van de Alpen en die moet je als klimmer wel op je lijstje hebben. De eerste keer dat ik de Mont Blanc beklom is een jaar of tien geleden. Inmiddels heb ik 'm ook twee keer met mijn ex-vriendin beklommen. De eerste keer lukte dat niet, maar de tweede keer wel. In principe doe je de klim in twee dagen. De eerste dag stijgt je in totaal zo'n duizend meter om op 3800 meter hoogte in de hut te overnachten en de volgende dag krijg je dan nog eens duizend meter voor je kiezen. Pittig, maar nogmaals: goed te doen.”

Iedereen kan de top halen.

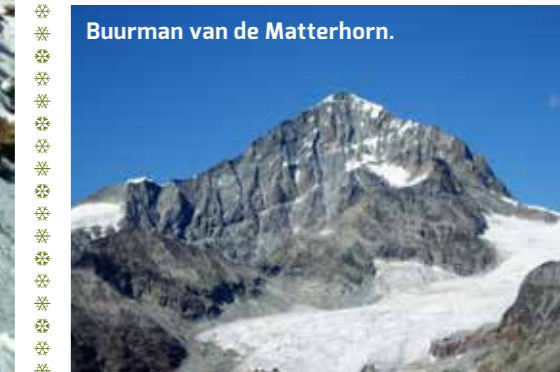
Een must voor klimmers.

halen. Maar neem wel altijd een gids mee, want het blijft een heftige klim. De Mont Blanc is een veelzijdige berg. Sommige hellingen zijn feitelijk één heel lange wandeling, andere zijden vormen weer veel meer een uitdaging. Het is de hoogste

Eric beleeft een Titanic-momentje op de top.

‘Bij bergbeklimmen geldt: hoe vaker het mislukt, hoe mooier uiteindelijk het succes’

Buurman van de Matterhorn.

3 MATTERHORN

Hoogte: 4478 meter
Waar: Zwitserland/Italië

“De Matterhorn is een icoon, een soort speld die bijna recht omhoog gaat. Het is zoals een kind een berg tekent, maar dan in het echt. Ik ben vroeger met mijn ouders weleens naar de Alpen getrokken en kan me nog goed herinneren dat ik de Matterhorn voor het eerst zag. Anders dan de Mont Blanc, wat wandelen is, is de Matterhorn echt een deel klauteren. Er zijn talloze boeken en verhalen geschreven over deze berg, waardoor die het Wembley van het hooggebergte werd. Heilige grond. Vooral de noordwand is uniek en één van de grote uitdagingen in de klimsport. Net als Mont Blanc is ook

de Matterhorn eigenlijk wat overbelopen, maar dat maakt de berg an sich niet minder gaaf. Vijf jaar geleden heb ik 'm met mijn vaste klimmaat beklommen. Er is geen klim die zo visueel is als de Matterhorn, want vanaf het

nabijgelegen skigebied Zermatt loop je er vanaf het terras bij wijze van spreke direct heen. Maar hij is ook verraderlijk. Meer dan 400 mensen die de tocht naar de top hebben ondernomen zijn niet levend teruggekeerd.”

Matterhorn: een icoon.

4 DENT BLANCHE

Hoogte: 4357 meter
Waar: Zwitserland

“Niet te verwarren met het ijsje. De Dent Blanche was eigenlijk mijn eerste echt technische beklimming en ik kan me nog goed herinneren hoe ik me voelde toen ik boven stond. Zo'n gevoel van euforie, dat was uniek. Maar vlak daarna ook meteen een soort vertwijfeling, want hoe kom ik in godsnaam weer beneden? Sowieso is de afdaling van een berg eigenlijk altijd zwaarder dan de klim en daar vergissen mensen zich nog wel eens in. Er komen nog altijd meer klimmers om als ze op weg naar beneden zijn dan onderweg naar de top. De Dent Blanche ligt zo'n beetje naast de Matterhorn, is vergelijkbaar qua klimzwaarte en kent dan ook hetzelfde geweldige uitzicht. Maar de berg is een stuk minder druk, dus je gaat niet in een grote stoet naar de top. Wel zo fijn.”

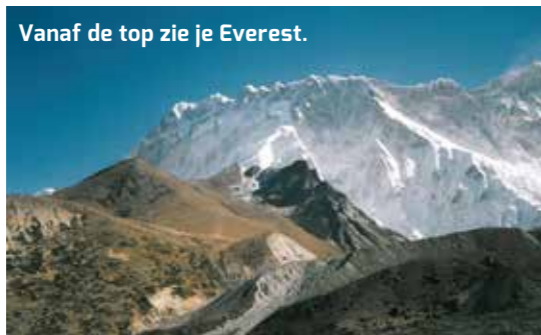
Eric's eerste 6000'er.

5 IMJATSE

Hoogte: 6189 meter
Waar: Nepal

“Imja Tse, ook wel bekend als Island Peak, was mijn eerste 6000'er, mijn eerste keer in Nepal en ook mijn eerste mini-expeditie met een basiskamp en zo. Je bent lopend alleen al een dag of vijf onderweg om er te komen, want het ligt in een uiterst afgelegen gedeelte van de Himalaya. Ik had me bij een of ander vaag Nepalees bureau ingeschreven en zat tijdens de expeditie met een heel stel Grieken die ik niet of nauwelijks kon verstaan en de enige

Vanaf de top zie je Everest.

andere klimmer was een Amerikaan van zestig die me op de tweede dag al vroeg of ik in God geloofde en me vervolgens de gehele expeditie probeerde te bekeren. Toen wist ik al 'dit wordt een lange week.' De organisatie stelde weinig voor, we zaten met veel te veel

mensen aan een touw en het eten was erg matig, maar de tocht zelf was ontzettend mooi en eenmaal op de top kon ik Everest zien liggen. Dat was wel het definitieve moment dat het beklimmen van 's werelds hoogste berg ook echt een hoofddoel werd voor me.”

Alpenpiramide.

6 WEISSHORN

Hoogte: 4505 meter
Waar: Zwitserland

“De Weisshorn is eigenlijk de mooiste berg van de Alpen, maar vrijwel niemand kent 'm omdat hij verscholen tussen een heel stel andere bergen ligt. Het is een piramide met drie beklimbare zijden die zeker in verhouding met de Matterhorn en de Mont Blanc eigenlijk maar weinig volk trekt. Het jaar dat mijn klimmaat en ik naar boven klommen waren we de eersten van het seizoen. Nergens zie je voetstappen van een ander. Dat is toch wel heel uniek. Ik herinner me vooral de smalle weg naar boven en de enorme afgronden links en rechts van je op weg naar boven. Dat en de gigantische hoeveelheid sneeuw! Je zat tot je heupen in het witte poeder en bij elke stap die je zette, zakte je weer een halve stap terug omlaag. Dan keek je na een uur op je hoogtemeter en was je slechts enkele meters opgeschoten. Ik dacht dat dat ding stuk was, maar dat was dus niet zo. Een zware en onwijs vermoeiende klim, maar wel een mooie voor op het lijstje.”

‘De afdaling van een berg is eigenlijk altijd zwaarder dan de klim’

ERIC ARNOLD

Eric Arnold (35) is sinds 2000 verslaafd aan bergbeklimmen. Sindsdien heeft hij tientallen toppen beklommen, maar dat ene ultieme hoogtepunt, Mount Everest, ontbreekt nog op zijn palmares. Tijdens lezingen en als ambassadeur voor Stichting ALS – Project MinE, het grootste genetische onderzoek naar de oorzaak van de genadeloze zenuwziekte ALS, vertelt hij in geuren en kleuren over de expeditie die hij tot op heden heeft ondernomen. Volgend jaar moet Everest dan eindelijk bedwongen worden. Opgeven is immers geen optie. Wilt u hem volgen of, nog beter, sponsoren op weg naar de top? Kijk dan op www.ericarnold.nl of volg hem via Twitter @ericarnold8850.

‘In de zomer is de berg pure zelfmoord. Maar in het najaar is de Eiger schitterend’

“De noordwand staat nog op mijn bucketlist.”

7 EIGER

Hoogte: 3970 meter
Waar: Zwitserland

“De Eiger en vooral de noordwand is iconisch onder bergbeklimmers en geldt als misschien wel de gevaarlijkste klimroute in Europa. Om op de startplaats van de klim te komen ga je met een soort treintje dwars door de berg. De hut waar je de nacht voor de klim slaapt is geweldig, want je zit daar met allemaal ervaren klimmers bij elkaar en dat geeft toch een andere sfeer dan op een toeristische berg als bijvoorbeeld de Mont Blanc. Ik ben via een andere zijde naar de top geklommen, maar de noordwand staat absoluut nog op mijn bucketlist. In de zomer is de berg vanwege de steenslag, vallend gesteente, niet te doen. Pure zelfmoord. Maar in het najaar is de Eiger schitterend. De noordwand is legendarisch maar ook erg gevaarlijk. De bijnaam voor die zijde is dan ook niet voor niets niet ‘moordwand’, omdat heel wat klimmers er het leven hebben gelaten. Wellicht dat dat mijn volgende uitdaging na Everest 2016 wordt. Dat zou niet eens zo'n slecht idee zijn.”

8 JUNGFRAU

Hoogte: 4158 meter
Waar: Zwitserland

“Jungfrau betekent volgens de Zwitsers zoiets als maagd en ligt in hetzelfde gebied als de Eiger en de

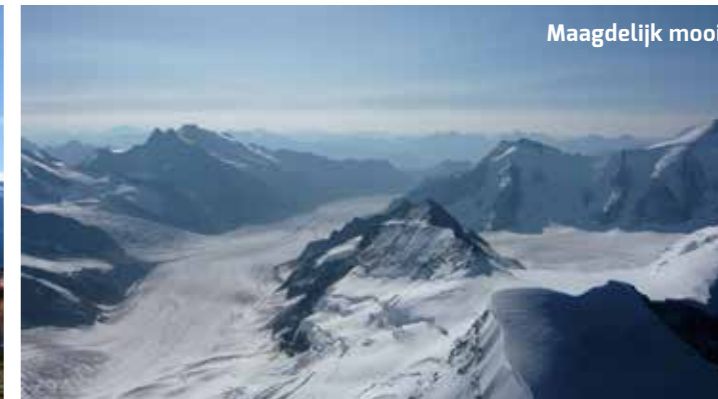
Mönch, weer een andere berg. Deze drie worden meestal in één adem genoemd, omdat ze zo dicht bij elkaar liggen. De dag voordat ik naar de top klom had ik een bergmarathon

gelopen, 42 kilometer en 195 meter maar dan bergop en eigenlijk was ik helemaal niet van plan om de volgende ochtend de beklimming te wagen. Ik voelde me echter zo goed dat ik dat dus

wel gedaan heb. Natuurlijk, ik had bij het opstaan wel wat spierpijn maar wist dat ik dat er wel uit zou kunnen lopen en ik ben gewoon gegaan. Gekkenwerk, maar het is wel gelukt.”

Voor de klim nog even een bergmarathon.

Maagdelijk mooi.

Een 8000 meter hoge turquoise godin.

9 CHO OYU

Hoogte: 8201 meter

Waar: Nepal/Tibet

“Mijn eerste echte grote bergexpeditie in 2009 was de beklimming van de Cho Oyu, wat zoiets betekent als ‘turquoise godin’. Het was mijn eerste 8000’er en ik heb ter voorbereiding op de

klim in totaal zo’n zes weken in het gebied verbleven. Het is na Everest, K2, Kanchenjunga, Lhotse en Makalu de nummer zes op de lijst van hoogste bergen ter wereld. Het mooie aan deze klim zat hem vooral in de groep mensen waar ik mee in het basiskamp verbleef. Ik heb zelden zo’n buikpijn van het lachen gehad als daar in de sneeuw. Een fijne groep om je heen is ontzettend waardevol, want het leidt af van de ontberingen die je op de berg meemaakt. Zeker boven de 6000 meter vreet elke handeling

ontzettend veel energie en ook mentaal vraagt een expeditie veel van je. Natuurlijk, je moet lichamelijk in topconditie zijn, maar ook in je hoofd moet het goed zitten. En een beetje prettige afleiding af en toe is goud waard. Van de tien beklimmingen in dit lijstje is dit samen met Everest ook de enige waarbij ik de top uiteindelijk niet gehaald heb, ondanks drie verschillende pogingen. Toen ik naar huis ging was ik ruim tien kilo lichter. Maar de sfeer en de ervaring maken dat Cho Oyu zeker in de top tien thuishoort.”

Vlaggetjesdag.

10 DUFOURSPIITZE

Hoogte: 4634 meter

Waar: Zwitserland/Italië

“De Dufourspitze is na de Mont Blanc de hoogste berg in het Alpengebied en ligt op de grens tussen Zwitserland en Italië. Tijdens die beklimming is het nog bijna misgegaan. De klim naar de top ging wel, maar op weg naar beneden kom je een gletsjer tegen en daar ging het nog bijna mis. Ik was dat jaar samen met mijn vriendin en het touw dat we bij ons hadden was met 25 meter lengte nogal aan de korte kant en

in de afdaling stonden we ineens voor een afgrond. Overal om ons heen was het spekglad door ijsvorming en we moesten dus wel abseilend naar beneden om van die berg af te komen. Maar goed, ik had dus geen idee hoe diep het naar beneden was en daar stond ik met mijn te korte touw. Uiteindelijk ben ik gewoon maar op goed geluk omlaag gegaan, meter voor meter en op een gegeven moment had ik dus inderdaad geen touw meer. Gelukkig zag ik onderweg een klein plateau waar ik met alle moeite op wist te springen. Mijn ex volgde en zo zijn we toch nog beneden gekomen, maar als het touw ook maar een meter korter was geweest, dan had ik daar nu nog gezeten. Of ik had de reddingshelikopter moeten bellen, maar je wilt niet weten wat dat kost. Daar financier je zo’n beetje een volledige expeditie mee. Ik gebruik dat geld liever om volgend jaar Everest ein-

Eenzame spits.

delijk wel te halen. Dat blijft immers toch de heilige graal. Bovendien, ik heb met die berg nu zoveel pech gehad dat ik me haast niet kan voorstellen dat het volgend jaar niet lukt. Lawines, stormen, blessures en aardbevingen. Dan heb je zo’n beetje al het onheil al wel gehad. Toch?” □

Klein stukje nog.

‘Als het touw een meter korter was geweest, had ik nu nog op de Dufourspitze gezeten’